

Епископ Сергије: Гаравице нећемо, не можемо и не смемо заборавити



Са благословом Његовог Преосвештенства Епископа бихаћко-петровачког г. Сергија и под покровитељством Епархије бихаћко-петровачке, у свечаној сали Банског двора у Бања Луци 23. октобра 2023. године премијерно је приказан документарни филм „Гаравице“ аутора Драгана Радовића.

Филм је продукт вишегодишњег труда и рада аутора и његових сарадника на пољу истраживања стратишта Гаравице надомак Бихаћа, где је мученичку смрт дочекало преко десет хиљада невиних српских жртава Бихаћа и околине. Премијери филма, који приказује аутентична сведочанства преживелих и документа из више архива, присуствовали су преосвећена господа епископи бихаћко-петровачки Сергије, славонски Јован и марчански Сава, председник Републике Српске г. Милорад Додик, градоначелник Бања Луке г. Драшко Станивуковић, свештенство и представника државних институција.

Епископ бихаћко-петровачки Сергије: Гаравице нећемо, не можемо и не смејемо заборавити

Окупили смо се вечерас овдје, у бањалучком Банском двору, да бисмо кроз

документарни филм „Гаравице“ оживјели успомену на хиљаде пострадалих православних Срба града Бихаћа и околине, којима је усташка злочиначка рука прекинула животни пут, с јасном и недвосмисленом намјером да већински српско Поуње у потпуности очисти од имена српског и вјере православне. Мјесец јули 1941. године на подручју мученичке Крајине најкрвавији је мјесец наше овдашње историје, која је, често пута, гурана под тепих, чак и од нас самих, како нашим болом не бисмо повриједили потомке оних чији су очеви и дједови поубијали наше очеве и дједове. Тиме никоме нисмо учинили ништа добро. Себе смо лишили истине, а оне друге суочавања са том истином. Ништа не боли тако као пређутана бол, као сузе које нисмо исплакали, као јаук који није запарао наша срца, већ је остао у нама да нас деценијама кида изнутра, а ми га нисмо препознали, јер нам је понуђен свијет без истине, живот без Бога, дан без молитве. У том и таквом свијету истина о злочину на Гаравицама била је запретена на огњишту нашег постојања.

Када смо скупили храбрости да проговоримо о Гаравицама, да опојемо своје невино убијене претке, доживјели смо нови прогон, који је зацементиран Дејтонским споразумом. Бихаћ и околина, по први пут у својој историји, очишћени су од од Срба, од православних Срба који су у долини Уне живјели вијековима. Тиме је, нажалост, успјешно окончан пројекат етничког чишћења православних Срба у овом дијелу Поуња. У Бихаћу је данас Срба тек толико да у резултатима пописа представљају статистичку грешку. Злочинци, који одавно више не ходе овим свијетом, и корисници злочина, који се шире на нашој дједовини, нису знали, као што ни данас не знају да се ми никад нећемо одрећи прадједовских огњишта, па таман била и спаљена, нити српских православних села, па макар била и пуста, јер то дугујемо убијеним прецима. У Бихаћу и околним варошима и селима тешко је данас срести Србина на улици или у пољу, али је земља, у своја њедра, скрила хиљаде и хиљаде наших сународника, чија лица данас не можемо видјети, нити чути њихов глас, али нас душе њихове из Вишњег Јерусалима грију својом љубављу, молитвама и благословима. То је она небеска нит за коју смо се ухватили, јер њу смрт и вријеме не могу покидати. У тој тананој и нераскидивој нити почива и наша вјера, којом градимо своје земаљско постојање, свјесни да нисмо од јуче, да нисмо за јуче, већ за вјечност Царства Божијег, у којима почивају душе Гаравичких Новомученика, чији небески сјај разгони сву таму овога свијета. Обасјани том свјетлошћу, свјесни да смо потомци рода страдалнога, уздигнуте главе гледамо пут Неба, да видимо оне које не можемо очима видјети, да чујемо шапат предака у душама потомака. У том сусрету, који ишчекујемо, тече наше постојање – као смарагдна љепотица Уна, да нас њоме, као наше претке, Господ Васкрсли напоји водом

од које нећемо ожедњети – Водом Живота Вјечног. Зато је важно да памтимо, да преносимо оно што смо од предака научили, да нашу истину не избришу они који би, да је могуће, избрисали сопствену савјест, која их и на оном свијету прогони као најгора клетва од које не могу побјећи. О томе колико градске и кантоналне власти у Бихаћу брину о Гаравицама сувишно је трошити и вријеме и ријечи, али они знају своју странпутицу а ми свој пут. Тешко да ћемо се срести.

Од изузетне је важности да о Гаравицама причамо, пишемо, приповиједамо, али исто тако и да проносимо истину на начин на који је то урадио брат Драган Радовић, са својим тимом, у документарном филму „Гаравице“, који ћемо вечерас заједнички одгледати. Ово наше вечерашње сабрање у Бањалуци, у највећем граду Републике Српске, јесте својеврсна порука онима који би да ми заборавимо Гаравице. Са овог мјеста, у овај дан, поручујемо свима да Гаравице нећемо, не можемо и не смијемо заборавити, већ ћемо учинити све да васкрснемо сопствено сјећање и молитвену успомену. И не само да ћемо проносити истину о злочину почињеном на Гаравицама, већ ћемо се изнова враћати Шушњару код Санског Моста, Црном Језеру код Босанске Крупе, Ливањским Новомученицима, и многим другим стратиштима гдје су мученичку смрт нашли наши свети и никад заборављени преци. Управо због тога, вечерас први пут јавно саопштавам, да смо Нашом одлуком недавно установили Епархијски Центар за историју, традицију и духовност, који ће имати за циљ истраживање, очување и промовисање историјског, традиционалног и духовног наслеђа на подручју Епархије бихаћко-петровачке и рмањске. Епархијски Центар биће од великог значаја, не само за нашу већ и за генерације које ће тек доћи, а вјерујем и да ће његов рад бити подржан од надлежних институција Републике Српске.

На крају, још једанпут захваљујем господину Драгану Радовићу, на уложеном труду, вољи и ентузијазму, захваљујући којима је настао овај документарни филм, али исто тако благодарим свима вама који сте нашли воље и времена да будете вечерас са нама, да будете дио вечерашње премијере, којом означавамо нови почетак борбе за истину. Нека ореол Гаравичких Новомученика обасја свакога од вас, како бисмо, сви заједно, постали причасници Истине Бога Живога, који је наш истинити Пут, наша вјечна Истина и наш једини Живот.











spc.rs